

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr. 1189

Dosar nr. 8763/2/2017

Ședința publică de la 01 martie 2022

Președinte:	Lucian Cătălin Mihai Zamfir	- judecător
	Carmen Mihaela Voinescu	- judecător
	Gheza Attila Farmathy	- judecător
	Mariana Radu	- magistrat asistent

*****

S-a luat în examinare recursul declarat de reclamanta Raiffeisen Bank SA împotriva Sentinței civile nr.2195 din 12 iulie 2019 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 15 februarie 2022, susținerile părților fiind consemnate în încheierea de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când Înalta Curte a amânat pronunțarea la data de 1 martie 2022, dată la care a decis următoarele:

ÎNALTA CURTE

Asupra recursurilor de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Cererea de chemare în judecată

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII -a contencios administrativ și fiscal, reclamanta Raiffeisen Bank S.A. a chemat în judecată pe pârâții Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor și Președintele Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor Bogdan Marcel Pandelică, solicitând, în temeiul art. 12 alin.(3) din Legea nr. 363/2007 coroborat cu art. 18 din Legea nr. 554/2004, anularea Ordinului nr. 837/20.10.2017 emis de conducătorul Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, respectiv dl. Președinte Bogdan Marcel Pandelică, astfel cum a fost precizat prin Adresa nr. 2209/ 02.11.2017 emisă de Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor - Direcția Generală de Control și Supraveghere Piață și Armonizare Europeană, precum și a tuturor actelor subsecvente emise în baza acestora și obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de prezentul proces.

2. Sentința instanței de fond

Prin Sentința civilă nr.2195 din 12 iulie 2019, Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a respins acțiunea ca neîntemeiată.

Totodată, a admis cererile de intervenție accesorie.

3. Cererea de recurs

Împotriva Sentinței civile nr.2195 din data de 12 iulie 2019 a Curții de Apel București – Secția a VIII -a contencios administrativ și fiscal, a declarat recurs reclamanta Raiffeisen Bank SA solicitând ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună:

- în principal, admiterea recursului, casarea Sentinței civile nr. 2195/ 12.07.2019 a Curții de Apel București și trimiterea cauzei spre o nouă judecată în fond;

- în subsidiar, admiterea recursului, casarea sentinței civile nr. 2195/ 12.07.2019 a Curții de Apel București și, în urma rejudecării litigiului în fond, să se dispună admiterea cererii introductive, astfel cum a fost adiționată, în sensul:

- anulării în tot a Ordinului nr. 837/20.10.2017 emis de Președintele ANPC, astfel cum a fost precizat și completat prin Adresa ANPC - Direcția Generală de Control și Supraveghere Piață și Armonizare europeană nr. 2209/02.11.2017 și Adresei ANPC- Direcția Generală de Control și Supraveghere Piață și Armonizare europeană nr. 2381/ 22.11.2017, precum și a tuturor actelor subsecvente emise în baza acestuia;

- anulării în tot a Răspunsului la plângerea prealabilă nr.2458/ 04.12.2017 emis de ANPC, precum și a tuturor actelor subsecvente emise în baza acestuia, invocând motivele de nelegalitate prevăzute de art.488 alin.(1) pct. 5,6 și 8 Cod procedură civilă.

S-a susținut de către recurentă lipsa unei motivări efective, prima instanță copiind, pur și simplu, în cadrul considerentelor, structura și argumentele din cererea de intervenție accesorie formulată de Asociația Parakletos, fără nicio justificare sau raționament proprii judecătorului.

Hotărârea recurată nu cuprinde motivele ne care se întemeiază, aspect ce relevă nelegalitatea vădită a acesteia și justifică soluția casării – motivul de nelegalitate prevăzut la art. 488 alin. 1 pct. 6 C.proc. civ.

De asemenea, s-a invocat ignorarea deplină, din partea primei instanțe, a probei cu expertiză contabilă administrată în cauză, și a concluziilor expertului desemnat.

Omisiunea instanței de a analiza în mod efectiv nu doar motivele de fond ci și concludenta unui mijloc de probă esențial. în speță, expertiza administrată în fața primei instanțe - motiv de recurs prevăzut de art. 488 alin. 1 net. 5 și 6 C.proc.civ. Aplicarea și interpretarea greșită a prevederilor art. 4 din Legea nr. 363/2007 - motiv de recurs prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 C. proc.civ.

Recurenta a susținut încălcarea, de către prima instanță, a normelor de drept material incidente în raporturile deduse judecării - aspect ce atrage incidența cazului de casare prevăzut de art. art. 488 alin. 1 pct. 8 C. proc. civ. (interpretarea și aplicarea greșită a legii).

Un ultim argument vizează omisiunea totală a primei instanțe de a se pronunța asupra mai multor motive de nelegalitate a actelor administrative deduse judecării, invocate prin cererea introductivă - omisiune ce se circumscrie

deopotrivă motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 C. proc. civ. cât și motivului de nelegalitate prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 C. proc. civ.

4. Apărări formulate de către intimăți

Intimata Asociația Parakletos, în conformitate cu prevederile art. 490 alin. (1) și art. 205 și urm. din Codul de procedură civilă, coroborate cu cele ale art. 28 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, a formulat întâmpinare cu privire la recursul declarat de Raiffeisen Bank S.A. împotriva Sentinței civile nr. 2195/12,07.2019 a Curții de Apel București, solicitând ca prin decizia ce se va pronunța să se dispună:

- respingerea recursului ca nefondat, cu consecința menținerii hotărârii recurate ca fiind legală și temeinică;
- obligarea societății recurente la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de soluționarea prezentului litigiu, în baza prevederilor art. 451 și urm. din Codul de procedură civilă coroborate cu cele ale art. 494 din același Cod.

Intimata AUTORITATEA NAȚIONALĂ PENTRU PROTECȚIA CONSUMATORILOR, , în conformitate cu prevederile art. 205, a formulat, de asemenea, întâmpinare, solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună respingerea recursului ca nefondat și neîntemeiat, cu consecința menținerii în integralitate a Sentinței civile nr. 2195 din 12.07.2019 pronunțată de către Curtea de Apel București.

II. Considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Analizând sentința atacată, prin prisma criticilor formulate de recurenta-reclamantă, a apărărilor expuse în întâmpinarea intimatului-pârât, a intimatului-intervenient, precum și a cadrului legal incident speței deduse judecății, Înalta Curte apreciază că recursul nu este fondat pentru considerentele ce succed:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Curții de Apel București sub nr. 8763/2/2017 reclamanta Raiffeisen Bank S.A. a solicitat, în contradictoriu cu pârâții Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor și Președintele A.N.P.C., următoarele:

anularea în tot a Ordinului nr. 837/20.10.2017 emis de conducătorul A.N.P.C, astfel cum a fost precizat prin Adresa nr.2209/ 02.11.2017 emisă de A.N.P.C. -Direcția Generală de Control și Supraveghere Piață și Armonizare Europeană, precum și a tuturor actelor subsecvente emise în baza acestora;

obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată.

Prin cererea adițională formulată în data de 20.12.2017 societatea reclamantă și-a precizat și completat petitele acțiunii introductive, solicitând, în final, următoarele:

- anularea în tot a Ordinului nr. 837/20.10.2017 emis de conducătorul A.N.P.C, astfel cum a fost precizat prin Adresa nr. 2209/02.11.2017 și Adresa nr. 2381/22.11.2017, ambele emise de A.N.P.C. - Direcția Generală de Control și Supraveghere Piață și Armonizare Europeană, precum și a tuturor actelor subsecvente emise în baza acestora;

- anularea în tot a Răspunsului la plângerea prealabilă nr.2458/ 04.12.2017 emis de A.N.P.C, precum și a tuturor actelor subsecvente emise în baza acestuia; obligarea părților la plata cheltuielilor de judecată.

În mod corect, soluționând cererea de chemare în judecată și cele două cereri de intervenție accesorie formulate în sprijinul apărărilor părții A.N.P.C, prima instanță a respins, ca neîntemeiată, acțiunea introductivă și a admis cererile de intervenție accesorie.

În ceea ce privește motivul de recurs prevăzut de dispozițiile art.488 alineat 1 punctul 5 Cod procedură civilă, invocat ca temei pentru casarea sentinței instanței de fond, Înalta Curte apreciază că nu este fondat.

Așadar, potrivit textului de lege mai sus evocat, se poate cere casarea, când, prin hotărârea dată, instanța a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității.

În susținerea motivelor de recurs, recurenta a înțeles să încadreze în dispozițiile art.488 alineat 5 Cod procedură civilă, pretinsa ignorare din partea primei instanțe a probei cu expertiză contabilă administrată în cauză și a concluziilor expertului desemnat.

A opinat recurenta că prin omisiunea de a analiza această apărare, instanța de fond a încălcat dispozițiile art.264 cod procedură civilă, cauză de nulitate a hotărârii întrucât ar determina stabilirea inexactă a existenței sau inexistenței faptelor pentru a căror dovedire au fost încuviințate.

De asemenea, recurenta a apreciat în sensul că omisiunea din cuprinsul hotărârii cu privire la respectiva expertiză ar echivala cu revenirea asupra probei, încălcându-se dispozițiile art.259 cod procedură civilă care obligă instanța să supună acest fapt discuției părților.

Înalta Curte subliniază că, potrivit doctrinei juridice al cincilea motiv de casare vizează orice pretinsă încălcare a unei reguli de procedură, indiferent de regimul său juridic.

Practic, acest motiv de casare cuprinde toate neregularitățile procedurale ce pot fi săvârșite în cursul procedurii judiciare, cu excepția celor care sunt constituite în motive distincte de recurs.

De asemenea, conform prevederilor art. 483 alin. (3) din Codul de procedură civilă, „recursul urmărește să supună Înaltei Curți de Casație și Justiție examinarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile”.

Din economia dispozițiilor legale anterior citate rezultă, fără echivoc, faptul că recursul poate fi exercitat exclusiv pentru motive de nelegalitate, iar nu și de netemeinicie, nefiind posibilă în această cale de atac reanalizarea probelor și reevaluarea situației de fapt.

Totodată, trebuie subliniat și faptul că în materia contenciosului administrativ prima instanță are plenitudine de apreciere în ceea ce privește probele administrate în cauză, fiind suverană în a aprecia asupra oportunității administrării probelor în proces din perspectiva utilității, concludentei și pertinentei acestora, instanța de recurs neputând să procedeze la reinterpretarea probelor dispuse.

În speța de față prima instanță a stabilit în mod complet situația de fapt în raport de probele administrate, pe care le-a apreciat potrivit propriei sale convingeri, ajungând la concluzia că actul administrativ contestat este legal.

Așadar, criticile recurenței, urmăresc cenzurarea modului în care prima instanță a apreciat probele din dosar.

În calea de atac a recursului nu are loc o devaluare a fondului, această cale de atac putând fi exercitată doar pentru motive de nelegalitate, instanța de recurs neputând repune în discuție și reanaliza probele administrate, cum urmărește în realitate recurența.

Or, modul în care judecătorul apreciază, coroborează, înlătură, dă sau nu eficiență unei probe în cadrul procesului, este atributul său suveran, neputând face obiectul cenzurii instanței de control.

Ca regula, nu există o ierarhie a probelor, judecătorul fondului fiind suveran în aprecierea probelor.

Aprecierea probelor reprezintă operațiunea mentală a judecătorului pentru a determina puterea doveditoare și valoarea fiecărei probe în parte, precum și ale probelor în ansamblul lor, în scopul aflării adevărului în cauză.

Judecătorul este liber, în principiu, să aprecieze probele potrivit convingerii sale, fără nicio îngrădire a legii.

Legea, cu unele excepții concret evidențiate, nu stabilește o ierarhie a probelor, așadar, nu dă valoarea probatorie mai mare uneia sau alteia dintre acestea.

Nu se poate aprecia că prima instanță nu a analizat relevanța și concludența probei cu expertiză contabilă, câtă vreme această probă a fost administrată în cauză.

Din perspectiva motivului de nelegalitate prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă, soluția instanței de fond poate fi casată, față de dispozițiile art. 254 alin. (6) din același cod, doar pentru respingerea solicitării de încuviințare a probei ori pentru diverse vicii ale procedurii de administrare a acesteia, neputând fi, însă, cenzurată sub aspectul modalității de apreciere a probelor.

Este, de asemenea, nefondată și critica privind încălcarea prevederilor art. 259 din Codul de procedură civilă, deoarece măsura instanței de a reveni asupra unei probe încuviințate are drept premisă neadministrarea acelei probe, situație care nu se regăsește în speța de față, proba cu expertiză contabilă fiind deja administrată.

Concluzionând, Înalta Curte apreciază că judecătorul este liber, în principiu, să aprecieze probele potrivit convingerii sale, fără nicio îngrădire a legii.

Așadar, faptul că judecătorul fondului nu a dat eficiență juridică uneia dintre probele administrate, respectiv probei cu expertiză contabilă, nu aduce nicio atingere legalității hotărârii pronunțate.

În consecință, aceste motive de recurs va fi respins ca nefondat.

De asemenea apare ca nefiind fondat motivul de recurs prevăzut de dispozițiile art.488 alineat 1 pct. 6 din Codul de procedură civilă care are ca premise aceeași nefructificare a concluziilor raportului de expertiză administrat în cauză.

Menținând considerentele referitoare la forța probantă a mijloacelor de probă și la atributul suveran al judecătorului de a analiza probele administrate în cauză, Înalta Curte apreciază că nu există o încălcare a legalității sentinței recurate din perspectiva unei motivări satisfăcătoare sau nu, prin aceea că instanța de fond nu a făcut referiri la această expertiză.

Potrivit Hotărârii CEDO din 16 noiembrie 2006 pronunțate în cauza Dima contra României, întrebarea dacă o instanță și-a încălcat obligația de a motiva, conform art. 6 din Convenție, nu se poate analiza decât în lumina circumstanțelor speței.

Or, instanța de fond a arătat pe larg argumentele care au condus la luarea respectivei decizii, iar faptul că nu a făcut referire la o apărare reliefează aspectul că nu a considerat că se coroborează cu celelalte argumente care i-au format convingerea.

Articolul 6, se arată în hotărârea CEDO mai sus evocată, prevede în sarcina instanței obligația de a proceda la o analiză efectivă a motivelor, argumentelor și a mijloacelor de probă ale părților, cu condiția să le aprecieze relevanța și fără ca aceasta să implice detaliat pentru fiecare argument în parte.

În aceeași linie se înscriu și argumentele recurente cu privire la nemotivarea hotărârii de către instanța de fond, apreciind incident motivul de nelegalitate prevăzut de dispozițiile art.488 alineat 1, punctul 6 Cod procedură civilă.

Susține recurenta că hotărârea Curții de Apel București nu cuprinde niciun argument propriu al judecătorului și niciun raționament logico-juridic care să sprijine soluția pronunțată de acesta, fiind preluate *tale quale* apărările formulate de intervenienta accesorie Asociația Parakletos.

Motivarea hotărârii este o cerință esențială a legii, prevăzută expres în art.425 C.proc.civ. și, în același timp, o garanție a respectării dreptului părților la un proces echitabil, prevăzut de art.6 C.proc.civ, art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și art.21 alin.3 din Constituție.

Motivarea hotărârilor judecătorești este direct legată de preocupările procesului echitabil chiar dacă, din perspectiva CEDO, art.6 nu o prevede în mod expres; această obligație permite de fapt menținerea dreptului la apărare și aprecierea gradului de proporționalitate între sacrificiul impus drepturilor cetățenilor și imperativele de ordine publică.

Potrivit jurisprudenței Curții europene de contencios a drepturilor omului (a se vedea Cauzele Boldea contra României, Perez contra Franței), dreptul la un proces echitabil nu poate trece efectiv decât dacă observațiile părților sunt ascultate, adică atent examinate de instanța sesizată. Cu alte cuvinte, art.6 din Convenție implică în mod special în sarcina instanței obligația de a examina efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă ale părților.

Potrivit Avizului nr.11 (2008) al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind

calitatea hotărârilor judecătorești, motivarea permite nu numai o mai bună înțelegere și acceptare a hotărârii de către justițiabil ci este mai ales o garanție împotriva arbitrariului. Ea obligă judecătorul să distingă mijloacele de apărare ale părților și să precizeze elementele care îi justifică decizia și o fac să fie conform legii, permițând înțelegerea funcționării justiției de către societate.

Obligația de motivare se impune întrucât permite, pe de o parte, să expună raționamentul care a condus la dispozitivul hotărârii și, pe de altă parte, de a permite exercitarea controlului judiciar. Motivarea este indispensabilă pentru calitatea justiției și constituie o protecție împotriva arbitrariului, încurajând judecătorul să înțeleagă importanța opiniei sale.

Calitatea unei motivări și, implicit, respectarea exigențelor impuse de prevederile art. 425 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă nu sunt determinate de volumul considerentelor, ci de valoarea juridică a argumentelor și de corectitudinea raționamentului care a stat la baza pronunțării soluției.

Judecătorul este obligat să motiveze soluția data fiecărui capăt de cerere, iar nu să răspundă separat diferitelor argumente ale părților care sprijină fiecare capăt de cerere, astfel încât, dacă soluția este motivată, nu constituie motiv de casare faptul că nu s-a răspuns fiecărui argument.

Nu pot fi primite afirmațiile recurente, în sensul că prima instanță ar fi preluat *tale quale*, apărările intervenientei accesorii, deoarece prin considerentele sentinței recurate au fost analizate și filtrate din punct de vedere juridic toate argumentele esențiale ale părților.

Având în vedere faptul că obligația de motivare a unei hotărâri judecătorești depinde, în principiu și de natura și complexitatea cauzei, de circumstanțele particulare ale acesteia, de apărările formulate și coerența argumentelor invocate, prima instanță și-a structurat considerentele în funcție de principalele critici formulate de recurenta-reclamantă Raiffeisen Bank S.A. prin cererea de chemare în judecată.

Mai mult decât atât, în jurisprudența instanței supreme s-a statuat că preluarea de către instanță a unora dintre argumentele părții, pe care le-a considerat pertinente, nu conduce la concluzia că instanța nu a făcut o apreciere proprie a susținerilor părților și o analiză a probelor administrate ori că argumentele recurente-reclamante ar fi fost ignorate. Cu alte cuvinte, faptul că o instanță preia argumentele uneia dintre părți nu reprezintă, în sine, un motiv de casare a hotărârii, câtă vreme argumentele părților au fost examinate, iar dispozitivul hotărârii este rezultatul unui raționament logico-juridic care se reflectă în motivarea acesteia.

Luând în considerare cele anterior menționate, precum și faptul că prima instanță a realizat un examen complet al susținerilor societății reclamante și probelor administrate în cauză, nu se poate aprecia că sentința recurată este afectată de viciul nemotivării.

În consecință, găsind ca neîntemeiat și acest motiv de recurs, Înalta Curte îl va respinge ca atare.

Recurenta-reclamantă a invocat , în fine, ca motiv de recurs, aplicarea și interpretarea greșită a normelor de drept material, motiv reglementat de dispozițiile art.488 alineat 1, punctul 8 Cod procedură civilă.

Din perspectiva motivului de casare reglementat de art.488 alin.1 pct.8 C.pr.civ., invocat de recurentă în susținerea recursului, Înalta Curte precizează că acesta este incident când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material, fiind vorba despre cauze de nelegalitate și nu de netemeinicie ale hotărârii judecătorești.

Așadar, criticile de netemeinicie a hotărârii, respectiv, cele care vizează situația de fapt, nu pot face obiectul recursului, după cum s-a reținut în cele de mai sus.

Cel de-al optulea motiv de recurs presupune faptul că, fie instanța de fond nu a recurs la textele de lege aplicabile speței, fie a recurs la aceste texte, însă le-a încălcat, în litera sau spiritul lor, ori le-a aplicat greșit. În toate cazurile, pentru a constitui un motiv de recurs încălcarea sau aplicarea greșită a normei de drept material trebuie să se reflecte în dispozitivul hotărârii atacate, în caz contrar recurentul neputând justifica o vătămare de natură a impune casare deciziei.

Recurenta –reclamantă a invocat din perspectiva acestui motiv de recurs, încălcarea sau greșita aplicare de către instanța de fond a următoarelor dispoziții legale:

art. 4 din Legea nr. 363/2007, recurenta apreciind că nu sunt întrunite condițiile cumulative impuse de lege pentru a fi în prezența unei practici comerciale incorecte;

art. 12 alin. (2) din Legea nr. 363/2007, recurenta considerând că ordinul contestat este nemotivat;

art. 13 ind.1 din Legea nr. 363/2007, recurenta susținând că există neconcordanțe între procesul-verbal de constatare a contravenției și ordinul contestat;

art. 3 alin. (2) lit. a), art. 12 și art. 13 din Legea nr. 363/2007, recurenta afirmând că intimata A.N.P.C., depășindu-și competențele legale, a intervenit în acordul de voință al părților semnatare ale contractelor de credit, dispunând măsuri reparatorii în favoarea consumatorilor;

art. 15 ind 1 din Legea nr. 363/2007, recurenta opinând că măsurile ce pot fi dispuse de A.N.P.C, în cazul constatării unei practici incorecte, pot avea efecte numai pentru viitor;

art. 48 din Legea nr. 296/2004 privind Codul consumului și a celor ale Regulamentului B.N.R. nr. 3/2007 privind limitarea riscului de credit, recurenta apreciind că și-a îndeplinit în mod corespunzător obligația de informare a consumatorilor.

Înalta Curte reține că potrivit dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 363/2007, „o practică comercială este incorectă dacă sunt îndeplinite, în mod cumulativ, următoarele condiții: a) este contrară cerințelor diligenței profesionale; b) deformează sau este susceptibilă să deformeze în mod esențial comportamentul economic al consumatorului mediu la care ajunge sau căruia i se adresează ori al

membrului mediu al unui grup, atunci când o practică comercială este adresată unui anumit grup de consumator".

Din economia dispozițiilor legale anterior citate rezultă că o practică comercială este incorectă atunci când denaturează sau, după caz, este susceptibilă să denatureze în mod esențial comportamentul unui consumator mediu fiind generată de încălcarea unei obligații legale sau contractuale a profesionistului.

Constatând că una dintre obligațiile legale nerespectate de societatea reclamantă în faza precontractuală a fost și cea privind informarea corectă și completă a consumatorilor, prima instanță în mod corect a reținut că acțiunile Raiffeisen Bank S.A. de la momentul contractării creditelor, constând în prezentarea informațiilor în mod trunchiat și înșelător și convingerea consumatorilor asupra stabilității fictive a cursului CHF, au afectat în mod considerabil capacitatea consumatorilor de a lua o decizie în cunoștință de cauză, determinându-i să ia o hotărâre pe care altfel nu ar fi luat-o.

În acord cu instanța de fond, Înalta Curte nu poate îmbrățișa argumentele recurente-reclamante, în sensul că majorarea dobânzii nu reprezintă un prejudiciu și astfel au fost aplicate eronat dispozițiile art.4 din Legea nr.363/2007.

Așadar, la momentul acordării creditelor, reclamanta-recurentă avea obligația, potrivit dispozițiilor art.48 din Legea nr.296/2004 să informeze consumatorul despre riscurile la care este supus prin folosirea normal sau previzibilă a bunului.

Așa cum în mod corect a reținut instanța de fond, din pliantele publicitare ale recurente-reclamante, produsele de creditare în franci elvețieni erau promovate ca fiind sigure, cu risc valutar mai mic decât valutele EURO sau dolari americani, ca fiind produse mai ieftine și care asigurau accesarea unei sume mai mari de bani.

Or, în acest context, nu poate fi primit argumentul recurente-reclamante ca majorarea dobânzii este efectul unei clauze contractuale privind caracterul revizibil al dobânzii și fără legătură cu practica incorectă prevăzută de dispozițiile art.4 din Legea 363/2007.

Înalta Curte apreciază că modul în care a fost prezentat produsul, în ciuda faptului că revalorizarea francului elvețian era nu numai previzibilă, dar și așteptată de specialiști la nivel European și mondial, fapt necunoscut de un consumator mediu dar cunoscut de investitori și profesioniști, cum este cazul recurente-reclamante, a dus la o deformare esențială a comportamentului consumatorului mediu, fiind contrară, de asemenea, diligențelor profesionale ale acestei instituții.

De altfel, așa cum a arătat și instanța de fond, recurenta –reclamantă era obligată, potrivit Regulamentului BNR nr.3/2007 și Directivei 2008/48/CE să informeze consumatorul cu privire la majorarea sumelor pe care le va datora în temeiul contractului de credit, majorarea determinate de materializarea riscului valutar sau a celui de rată a dobânzii, creșterea costului creditului

provenind din comisioane și alte cheltuieli privind administrarea creditului, prevăzute în contract.

O altă serie de argumente subsumate motivului de recurs prevăzut de dispozițiile art.488 alin.1 pct 8 Cod procedură civilă vizează pretinsa încălcarea instanței de fond, în accepțiunea recurentei-reclamante, a dispozițiilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 363/2007.

Contrar celor afirmate de către recurenta-reclamantă în cadrul memoriului de recurs, în sensul că instanța de fond nu a examinat efectiv această critica referitoare la motivarea actului administrativ, Înalta Curte evidențiază faptul că paginile 60-61 din hotărârea recurată cuprin argumentele primei instanțe care au condus-o la concluzia că actul administrativ, respectiv Ordinul nr.837/2017 a fost motivate corespunzător.

În conformitate cu dispozițiile art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr.363/2007, autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor poate dispune măsuri conform prezentei legi, prin ordin emis de conducătorul Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor sau prin decizie emisă de conducătorii unităților cu personalitate juridică din subordinea Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor", iar „ordinul sau decizia emise potrivit alin. (1) se motivează”.

Obligația de motivare a ordinului trebuie înțeleasă ca un silogism logic, de natură a explica inteligibil hotărârea luată, ceea ce înseamnă o abordare a motivelor susceptibile, prin conținutul lor, sa influențeze decizia organului emitent.

Motivarea actului administrativ îndeplinește, în primul rând, o funcție de transparentă în profitul beneficiarilor actului, care vor putea, astfel, să verifice dacă actul este sau nu întemeiat; permite, de asemenea, instanței să realizeze controlul său jurisdicțional, deci în cele din urmă permite reconstituirea raționamentului efectuat de autorul actului pentru a ajunge la adoptarea acestuia; ea trebuie să figureze chiar în cuprinsul actului și să fie realizată de autorul său. Deși motivarea reprezintă o obligație generală, aplicabilă oricărui act administrativ, ea face obiectul unei aprecieri *in concreto*, după natura acestuia și contextul adoptării sale, prin prisma obiectivului său, care este prezentarea într-un mod clar și neechivoc a raționamentului instituției emitente a actului.

Or, din cuprinsul actului aflat în discuție, apreciind *in concreto*, reies cu claritate aceste caracteristici esențiale ale motivării sale

Analizând și interpretând conținutul art. 12 alin. (2) din Legea nr. 363/2007, prima instanță în mod corect a reținut că această lege nu instituie condiții suplimentare în ceea ce privește forma și conținutul ordinului emis de președintele A.N.P.C., context în care a apreciat că Ordinul nr. 837/20.10.2017 este motivat și conține toate elementele de fapt și de drept ce au determinat luarea măsurii de încetare a practicilor incorecte împotriva Raiffeisen Bank S.A., măsură pe care a considerat-o ca fiind proporțională și adecvată pentru atingerea scopului urmărit de lege.

Astfel, prima instanță în mod just a apreciat că ordinul contestat cuprinde: (i) prezentarea situației de fapt; (ii) rezultatul controlului efectuat și analiza

documentelor puse la dispoziție de Raiffeisen Bank S.A.; (iii) detalierea practicilor comerciale înșelătoare; (iv) mecanismele de modificare a dobânzilor contractuale; (v) temeuri de drept relevante și practică judiciară europeană; (vi) efectele prejudiciabile ale practicilor comerciale incorecte asupra consumatorilor; (vii) aplicarea sancțiunii.

Nu pot fi reținute afirmațiile recurente, în sensul că nemotivarea Ordinului nr. 837/ 20.10.2017 rezidă și din preluarea argumentației din cuprinsul Procesului-verbal de constatare a contravenției nr. 0765202/10.10.2017, întrucât nu există anumite cerințe prestabilite impuse în operațiunea de motivare a actului, nelegalitatea acestuia intervenind în momentul absenței motivării, nu a unei motivări care împrumută idei din alte acte administrative întocmite în aceleași împrejurări și având a se raporta la aceeași stare de fapt și la același subiect activ. Mai mult decât atât, o eventuală neconcordanță între actele administrative întocmite cu aceeași ocazie ar pune sub semnul întrebării legalitatea acestora.

În ceea ce privește pretinsa nesocotire a prevederilor art. 13 din Legea nr.363/2007 de către instanța de fond, de asemenea, Înalta Curte apreciază ca nefondată critica.

Potrivit dispozițiilor art. 13 indice 1 din Legea nr. 363/2007, „măsurile dispuse potrivit dispozițiilor art. 13 se realizează de către conducătorul Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor sau de către conducătorii unităților cu personalitate juridică din subordinea Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, la propunerea agentului constator, în termen de maximum 5 zile lucrătoare.”

În opinia recurente, norma anterior citată, pe care prima instanță ar fi interpretat-o în mod greșit, nu susține dispunerea de măsuri suplimentare ce exced constatările din procesul-verbal de control.

Așa cum în mod corect a susținut instanța de fond, potrivit Directivei 2005/29/CE, directivă transpusă în dreptul intern prin Legea 363/2007, statele membre, în scopul implementării mecanismului de combatere a practicilor incorecte, asigură existența unor mijloace adecvate și eficiente în vederea punerii efectiv în executare a dispozițiilor acesteia.

Argumentele recurente în sensul că nu se pot dispune prin ordin decât măsurile care ar fi constatate prin procesul-verbal nu au suport juridic, așa cum s-a arătat mai sus, statele fiind obligate să găsească remedii adecvate și suficiente pentru înlăturarea practicilor incorecte, fără a se arăta care sunt efectiv acestea.

Or, în cauza data, în concret, măsura luată prin ordinul contestat a reprezentat remediul adecvat, suficient și necesar pentru realizarea scopului final.

Nu pot fi acceptate nici susținerile recurente, în sensul că nelegalitatea Ordinului nr. 837/20.10.2017 rezidă din faptul că măsura de încetare a practicilor comerciale incorecte vizează o perioadă mai extinsă decât cea pentru care s-a efectuat controlul finalizat prin încheierea Procesului-verbal de constatare a contravenției nr. 0765202/10.10.2017.

Astfel, deși A.N.P.C. a fost sesizată inițial doar cu privire la creditele în moneda CHF acordate în perioada 2006 - 2008, totuși verificările și constatările echipei de control au fost extinse atât pentru perioada următoare, 2009 –2010

deoarece consecințele acțiunilor începute în perioada 2006-2008 s-au produs în continuare, și în anii următori, respective 2009-2010.

De asemenea, contrar afirmațiilor recurente, în mod corect a reținut prima instanță faptul că, în ce privește concretizarea măsurii de încetare a practicilor comerciale incorecte, este legală măsura A.N.P.C. de a dispune aducerea contractelor la momentul anterior practicii incorecte, inclusiv prin emiterea unui nou grafic de rambursare, cu condițiile contractuale de la momentul semnării acestora, precum și obligarea Raiffeisen Bank S.A. la restituirea către consumatorii prejudiciați a sumelor percepute cu titlu de diferență de dobândă majorată, ca fiind singurul remediu posibil pentru eliminarea efectului practicilor incorecte ale recurente-reclamante împotriva consumatorilor.

Înalta Curte apreciază că prima instanță nu a încălcat prevederile art. 3 alin. (2) lit. a), art. 12 și art. 13 din Legea nr. 363/2007.

Conform prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 363/2007 „prezenta lege se aplică practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii, astfel cum sunt definite la art. 4, înainte, în timpul și după o tranzacție comercială referitoare la un produs”, iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, „prezenta lege nu aduce atingere: a) dispozițiilor legale ce reglementează contractele și, în special, prevederilor referitoare la validitatea, întocmirea sau efectele contractelor [...]”.

Totodată, potrivit art. 13 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 363/2007, „în măsura în care se consideră necesar, ținând cont de toate interesele implicate și, în special, de interesul public, instanțele judecătorești competente sau Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor vor dispune, în procedură de urgență, chiar fără a exista o dovadă a unei pierderi sau a unui prejudiciu efectiv ori a intenției sau a neglijenței comerciantului, una dintre următoarele măsuri: a) încetarea sau instituirea procedurilor legale corespunzătoare pentru încetarea practicilor comerciale incorecte”.

În concordanță cu cele reținute de prima instanță, Înalta Curte apreciază că intimata A.N.P.C. a sancționat Raiffeisen Bank S.A. în limita competențelor legale ale acestei autorități, fără a se putea aprecia că prin măsurile dispuse s-ar fi încălcat regula de drept *pacta sunt servanda*.

Legea nr. 363/2007 transpune în dreptul intern Directiva 2005/29/CE, al cărei scop, potrivit art. 1, „este de a contribui la buna funcționare a pieței interne și de a realiza un nivel ridicat de protecție a consumatorilor prin apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre privind practicile comerciale neloiale care dăunează intereselor economice ale consumatorilor”.

Totodată, Directiva 2005/29/CE reglementează remediile posibil a fi dispuse pentru prevenirea practicilor comerciale incorecte cu scopul direct de influențare a deciziilor comerciale ale consumatorilor

După cum corect a reținut și prima instanță, esențial pentru speța de față este faptul că paragraful (22) din preambulul Directivei 2005/29/CE înfățișează principiul efectivității sancțiunilor aplicate, instituind în sarcina statelor membre obligația de a stabili sancțiunile aplicabile pentru încălcarea dispozițiilor directivei și de a asigura punerea în aplicare a acestora.

Sanțiunile trebuie să fie eficiente, proporționale și cu efecte de descurajare a comercianților tentați să adopte practici comerciale incorecte în dauna consumatorilor, potrivit art. 13 din directivă.

Dispozițiile legale referitoare la combaterea practicilor incorecte instituie remedii efective, iar nu iluzorii, contra practicilor comerciale incorecte prezente, în derulare și măsuri severe menite a descuraja astfel de practici viitoare. Aceste remedii și măsuri au fost puse la dispoziția A.N.P.C. prin Legea nr. 363/2007.

Atât dispozițiile legale interne, cât și cele ale Directivei 2005/29/CE își propun asigurarea unui nivel ridicat de protecție a consumatorului, prezumat a fi deosebit de vulnerabil la practica utilizată sau la produsul aferent, din cauza credulității consumatorului.

În cauză nu poate fi vorba despre depășirea limitelor investirii, aspect pe care recurenta îl încadrează ca fiind motiv de recurs prevăzut de dispozițiile art.488 alin.1 pct. 5 Cod procedură civilă.

Fără a relua cele mai sus expuse, concluziv, Înalta Curte apreciază ca, în lumina dispozițiilor comunitare transpuse în dreptul intern, s-au luat măsurile care să asigure un remediu adecvat practicilor neconcurențiale, ceea ce nu echivalează cu vreo depășire a limitelor puterii judecătorești.

Ceea ce invocă recurenta în legătură cu faptul că legea 363/2007 dispune că nu se va aduce atingere dispozițiilor legale ce reglementează contractele și în special, cele referitoare la validitatea, întocmirea sau efectele contractului, nu înseamnă că acele clauze abuzive nu pot fi înlăturate.

Alegația recurentei, în sensul că legea se referă la încetarea unei practici și nu la efectele unei clauze nu poate fi primită, practica neloială fiind exact efectul clauzelor inserate în cuprinsul contractului.

Orice altă interpretare ar lipsi de finalitate întreaga construcție legislativă menită să asigure protecția consumatorului, legislație evocată mai sus.

Nu vor putea fi primite nici criticile recurentei potrivit cărora dispozițiile Legii nr. 363/2007 nu-i conferă A.N.P.C. competența de a dispune măsuri prin care să intervină în mod direct și discreționar în acordul de voință al părților și de a dispune măsuri reparatorii.

În acord cu cele reținute de prima instanță și contrar criticilor formulate de societatea recurentă, Înalta Curte apreciază că A.N.P.C. nu a modificat contractele de credit vizate de Ordinul nr.837/ 20.10.2017.

În Cauza C-118/08, Transportes Urbanos y Servicios Generales SAL împotriva Administracion del Estado, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut că principiul efectivității impune ca regulile de procedură naționale să asigure o protecție efectivă a drepturilor conferite de dreptul comunitar.

În mod similar, în Cauza C-69/14, Dragoș Constantin Târșia împotriva Statului român, Curtea a stabilit că modalitățile interne

aplicabile acțiunilor destinate să asigure protecția drepturilor conferite de dreptul Uniunii nu trebuie să fie concepute astfel încât să facă imposibilă în practică sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de ordinea juridică a Uniunii.

Este nefondată și critica recurenteii potrivit căreia măsura „restituirii” dispusă de A.N.P.C. nu și-ar găsi corespondent în Legea nr. 363/2007.

Este evident că un act normativ cu aplicabilitate generală nu poate conține referiri la fiecare situație particulară care poate apărea în practică. Este, în mod indubitabil sarcina interpretului și a executantului acelei dispoziții legale de a adapta norma general valabilă situației particulare expuse.

Prima instanță a interpretat și aplicat în mod corect prevederile articolului 15 ind. 1 din Legea nr. 363/2007

Sușinerile recurenteii, potrivit cărora măsurile ce pot fi dispuse de A.N.P.C. în baza Legii nr. 363/2007 produc efecte numai pentru viitor, nu pot fi validate, venind în contradicție cu interpretarea art. 13 din acest act normativ.

Astfel, prima instanță în mod corect a observat că singura măsură instituită de Legea nr. 363/2007 ce privește exclusiv efectele viitoare ale practicilor comerciale incorecte este cea prevăzută la art. 13 alin. (1) lit. b), constând în interzicerea practicilor comerciale incorecte, care nu au fost încă puse în practică.

Or, în speță practicile comerciale incorecte ale Raiffeisen Bank S.A. au fost inițiate începând cu anul 2006, continuând să producă efecte prejudiciabile asupra consumatorilor inclusiv în prezent. Astfel, sancțiunea aplicată Raiffeisen Bank S.A. a fost consecința utilizării de către aceasta a practicilor comerciale incorecte constând în punerea pe piață a unor produse defectuoase și cu calități îndoielnice, contrarii reclamei mincinoase contemporane punerii lor pe piață, practică ale cărei consecințe patrimoniale nu puteau fi apreciate de către un consumator mediu.

Prin urmare, în mod just a reținut prima instanță, în acord cu probele de la dosar, că acțiunile recurenteii de la momentul contractării creditelor, de prezentare a informațiilor în mod trunchiat și înșelător și de convingere a consumatorilor asupra stabilității fictive a cursului CHF și a nivelului redus al dobânzilor, au afectat în mod considerabil capacitatea consumatorilor de a lua o decizie în cunoștință de cauză, context în care practicile utilizate de Raiffeisen Bank S.A. se circumscriu unei practici comerciale incorecte, astfel cum este definită prin art.4 din Legea nr.363/ 2007, determinând deformarea comportamentului contractual al consumatorilor.

În mod corect prima instanță a apreciat că revenirea la dobânda inițială este singura măsură aptă a sancționa și descuraja comerciantul ce se face vinovat de utilizarea practicilor comerciale înșelătoare, măsura dispusă prin ordinul contestat fiind luată în condițiile Legii nr. 363/2007.

Este adevărată alegația recurenteii de la pagina 21 din memoriul de recurs, în sensul că principiul efectivității nu înseamnă adăugarea la lege, însă în speța dedusă judecății nu suntem în această ipoteză.

Așadar, directiva stabilește rezultatul la care trebuie să se ajungă, iar statele membre au autonomia de a găsi mijloacele care să conducă la realizarea scopului final.

Or, în mod corect, atât ANPC cât și instanța de fond au statuat în sensul că singurul remediu posibil este eliminarea din contract a clauzei privind modificarea unilaterală a contractului, cu consecința repunerii creditelor în condițiile contractuale inițiale și a restituirii sumelor încasate nedatorat cu titlu de diferență de dobândă majorată.

Orice altă măsură, în sensul menținerii clauzelor inițiale, nu ar institui încetarea practicilor comerciale incorecte deoarece, evident, acestea ar continua în aceeași manieră.

O altă critică a recurente-reclamante, din perspectiva interpretării și aplicării normelor de drept material se referă la modalitatea greșită în care instanța de fond s-a raportat la dispozițiile art.48 din Lg 296/2004 și a Regulamentului BNR nr.3/2007, în sensul că, în accepțiunea sa, obligația de informare are un alt conținut juridic decât cel configurat de prima instanță, nu are corespondent în legislația în vigoare la data săvârșirii pretinselor fapte.

De asemenea, se susține că instanța de fond a încălcat principiul neretroactivității deoarece nicio normă din cele aplicate de prima instanță nu prevede sancționarea eventualei nerespectări a unei obligații de informare cu măsurile dispuse de către intimată.

Înalta Curte apreciază că prima instanță în mod corect a reținut că Raiffeisen Bank S.A. nu și-a îndeplinit obligația pozitivă de informare corectă și completă a consumatorilor

Obligația de informare a consumatorilor este reglementată la data utilizării practicilor comerciale incorecte prin mai multe acte normative, respectiv: art. 6 lit. b) din Legea nr. 289/2004, art. 8 din Legea nr.190/1999, art. 3 lit. b), art. 18, art.19 și art. 20 alin. (4) din O.G. nr.21/1992, art.27 lit. b), art. 45, art.47 și art. 48 din Legea nr. 296/2004, Regulamentul B.N.R. nr.3/2007, pct. 19 din Directiva 2008/48/CE .

Astfel, în Codul Consumului, conform art. 8, operatorii economici sunt obligați să pună pe piață numai produse sau servicii sigure, care corespund caracteristicilor prescrise sau declarate, să se comporte în mod corect în relațiile cu consumatorii și să nu folosească practici comerciale abuzive.

Din cuprinsul dispozițiilor art. 48 rezultă că orice consumator trebuie să fie informat despre riscurile la care este supus prin folosirea normală sau previzibilă a bunurilor.

De asemenea, conform art. 27, consumatorii beneficiază, printre altele, de următoarele drepturi: a) de a fi protejați împotriva riscului de a achiziționa un produs sau de a li se presta un serviciu care ar putea să le prejudicieze viața, sănătatea sau securitatea ori să le aducă atingere drepturilor și intereselor legitime; b) de a fi informați complet, corect și precis, asupra caracteristicilor esențiale ale produselor și serviciilor, astfel încât decizia pe care o adoptă în legătură cu acestea să corespundă cât mai bine nevoilor lor iar, conform art. 45, consumatorii au dreptul de a fi informați, în mod complet, corect și precis, asupra caracteristicilor

esențiale ale produselor și serviciilor, inclusiv a serviciilor financiare oferite de către operatorii economici, astfel încât să aibă posibilitatea de a face o alegere rațională între produsele și serviciile oferite, în conformitate cu interesele lor economice și de altă natură și să fie în măsură să le utilizeze, potrivit destinației acestora, în deplină siguranță și securitate.

Similar, din art. 3 din O.G. nr. 21/1992 consumatorii au dreptul de a fi protejați împotriva riscului de a achiziționa un produs sau de a li se presta un serviciu care ar putea să le prejudicieze viața, sănătatea sau securitatea ori să le afecteze drepturile și interesele legitime, precum și de a fi informați complet, corect și precis asupra caracteristicilor esențiale ale produselor și serviciilor, astfel încât decizia pe care o adoptă în legătura cu acestea să corespundă cât mai bine nevoilor lor.

Din dispozițiile art. 57 din Codul consumului rezultă că, în cazul prestărilor de servicii, informațiile trebuie să cuprindă categoria calitativă a serviciului, după caz, timpul de realizare, termenul de garanție și post garanție, prețurile și tarifele, riscurile previzibile și, după caz, alte documente prevăzute expres de lege. În cazul serviciilor financiare, operatorii economici sunt obligați să ofere consumatorilor informații complete, corecte și precise asupra drepturilor și obligațiilor ce le revin, iar din art. 61 rezultă că se interzice prezentarea, prin orice mijloace, a afirmațiilor și indicațiilor care nu sunt conforme cu parametrii ce caracterizează produsele și serviciile și care nu pot fi probate.

Concluziv, Înalta Curte răspunde tuturor argumentelor care vizează inexistența, din partea recurente, a obligației de informare, că această obligație există, atât în virtutea dispozițiilor legale mai sus enunțate, cât și în virtutea obligației de bună-credință cu care trebuie să se acționeze în general, obligație care impune din partea unui asemenea partener, cum este intimata, respectiv un profesionist în relație cu un consumator obișnuit, să deruleze relațiile contractuale fără a lăsa loc interpretărilor, situațiilor promiscue sau neclare.

În ceea ce privește criticile asupra cărora prima instanță nu s-ar fi pronunțat, Înalta Curte apreciază că instanța de fond a răspuns implicit acestor argumente aparent lăsate fără a fi fost analizate.

Astfel, în ceea ce privește aplicarea retroactivă a legii, respectiv a Legii nr.363/2007, Înalta Curte amintește că aceasta a intrat în vigoare la 31 decembrie 2007, cuprinzând, așadar, perioada de referință 2006-2008.

În ceea ce privește depășirea termenului de 5 zile în care trebuia emis Ordinul contestat, articolul 13 ind.1 se referă la zile lucrătoare și, în absența unei norme care să ateste nulitatea expresă a acestuia pentru nerespectarea acestuia, actul urmează regimul comun al nulităților, respectiv trebuie probată vătămarea produsă prin depășirea acestui termen, aspect neîndeplinit de către recurentă.

În ceea ce privește pretinsa lipsă de obiect a actului administrativ contestat, însăși recurenta susține aducerea sa la îndeplinire, astfel încât o asemenea critică nu are suport juridic și factual.

Referitor la completarea Ordinului prin adresa Directorului General, așa cum susține însăși recurenta, adresa a fost emisă pentru clarificarea ordinului respectiv.

În consecință, constatând că nu sunt incidente motivele de casare prevăzute de dispozițiile art.488 alin.1 pct. 5, 6 și 8 Cod procedură civilă, Înalta Curte, în temeiul art.20 din Legea 554/2004 și art.496 alin.1 Cod procedură civilă, va respinge recursul declarat de recurenta-reclamanta Raiffeisen Bank SA, ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de reclamanta Raiffeisen Bank SA împotriva Sentinței civile nr.2195 din 12 iulie 2019 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 01 martie 2022.

JUDECATOR,
L.C. Mihai-Zamfir

JUDECATOR,
C.M. Voinescu

JUDECATOR,
G.A. Farmathy

MAGISTRAT ASISTENT,
M. Radu

Red. CMV
Tehnored. TE/ 4 ex. / 29.07.2022
jud. fond MM